

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.41/2021/10. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2021. év május hó 4. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T T:

A kerítés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2020. év szeptember hó 8. napján kihirdetett 15.B.672/2019/66. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 I. r. vádlott a folytatólagosan elkövetett zsarolás büntettének kísérletében minősül különös visszaesőnek.

Terhelt2 II. r. vádlott szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejét 2 (kettő) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2020. év szeptember hó 8. napján kihirdetett 15.B.672/2019/66. számú ítéletében Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett kerítés büntettében [Btk. 200. § (1) és (3) bekezdés], társtettesként elkövetett kitarthatóság büntettében (Btk. 202. §), valamint folytatólagosan elkövetett zsarolás büntettének kísérletében [Btk. 367. § (1) bekezdés], amiért őt – mint különös visszaesőt – halmazati büntetésül 3 év 6 hónap szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy Terhelt1 I. r. vádlott szabadságvesztését börtönben kell

végrehajtani és abból a terhelt legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[2] Az elsőfokú bíróság Terhelt2 II. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett kerítés büntetében [Btk. 200. § (1) és (3) bekezdés] és társtettesként elkövetett kitartottság büntetében (Btk. 202. §) állapította meg, amiért őt – halmazati büntetésül – 1 év 6 hónap szabadságvesztésre ítélte, amelyről megállapította, hogy azt börtön fokozatban kell végrehajtani. Ugyanakkor a szabadságvesztés végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. A törvényszék a szabadságvesztés esetleges végrehajtásának esetére rendelkezett arról is, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetéséből legkorábban a büntetés kétharmad részét kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett végül a törvényszék az eljárás során lefoglalt tárgyak további sorsáról és a bűnösnek kimondott vádlottakat külön-külön kötelezte a bűnügyi költség megfizetésére.

[3] Az ítélet ellen az ügyész mindkét vádlott terhére részben súlyosabb minősítésért és a büntetések súlyosításáért jelentett be fellebbezést, míg Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak és védőik elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért éltek jogorvoslattal.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.865/2020/4. számú átiratában a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezést immár módosított tartalommal tartotta fenn akként, hogy a minősítés körében elfoglalt elsőfokú ügyészi álláspontot nem osztotta. Átiratában kifejtette, hogy álláspontja szerint a törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelési körébe vonta és mérlegelés alapján állapította meg a történeti tényállást. Ez alapján okszerűen következtetett mindkét vádlott bűnösségére, részletesen kitért a bűncselekmények minősítésére, amit az ügyészi álláspont szerint helytállóan határozott meg az elsőfokú bíróság. A törvényszék által rögzített 1. számú tényállási pont kapcsán annak a jogi álláspontjának adott hangot, hogy az eldöntendő kérdés ebben az esetben az, hogy a vádlottak által megvalósított elkövetési magatartás társtettesként, üzletszerűen elkövetett kerítés büntetét és azzal halmazatban társtettesként elkövetett kitartottság büntetét, avagy önálló bűncselekményként társtettesként elkövetett emberkereskedelem büntetét valósította meg. E körben hivatkozott a Kúria egyik eseti döntésére, amelynek lényege szerint a kerítés és az emberkereskedelem a „másnak megszerez” elkövetési magatartással egyaránt megvalósulhat. A kerítés megállapításához az szükséges, hogy a másnak megszerzés „haszonszerzés céljából szexuális cselekmény végzésére” történjék, míg az emberkereskedelem megállapításához az szükséges, hogy a másnak megszerzés „kizsákmányolás céljából” történjék. A kizsákmányolás a kiszolgáltató helyzetben hozott vagy helyzetben tartott passzív alany sérelmére valósul meg. Az ügyészi álláspont szerint a sértettnek a tényállásban rögzített rossz anyagi helyzete és nehéz körülményei nem idéztek elő olyan helyzetet, hogy számára ne lett volna más út, mint a vádlottak általi kizsákmányolási körülmények között végzett prostitúciós tevékenység. Helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor a körülmények mérlegelése alapján nem minősítette emberkereskedelemnek a vádlottak magatartását. A büntetéskiszabás körében kifejtette, hogy a különös visszaeső Terhelt1 I. r. vádlottal szemben az önmagunkban is jelentős tárgyi súlyú bűncselekmények miatt kiszabott halmazati büntetés a középértékből kiindulón aránytalanul enyhe, ezért az I. r. vádlottal szemben a szabadságvesztés tartamának súlyosítása indokolt. A Terhelt2 II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés mértékét arányosnak tartotta, azonban a próbaidő tartamának súlyosítását indítványozta.

[5] Terhelt1 I. r. vádlott védője a fellebbezését írásban is részletesen megindokolta. Ebben kifejtette, hogy álláspontja szerint a törvényszék ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés b), c) és d) pontjaiban foglalt okokból megalapozatlan, mert a tényállás részben felderítetlen, az ellentétes a bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, végezetül pedig a bíróság tényről tényre hibásan következtetett. A védő a fellebbezésében vitatta az elsőfokú bíróság ténymegállapításait is, mert álláspontja szerint a szexuális tevékenység megtörténtét és a sértett erre történő kényszerítését a sértett vallomásán kívül egyetlen egy bizonyíték sem támasztotta alá. Hangsúlyozta, ha a sértett által állított mértékű prostitúciós tevékenység megtörtént volna, úgy azt a szállón élő, kívülálló embereknek is észlelnie kellett volna. Kiemelte azt is, hogy a sértett vallomása és a prostitúciós tevékenységét reklámozó hirdetés ténszerű megléte, önmagában nem szolgálhat alapul e tevékenység ítéleti megállapítására. Sérelmezte a védő azt is, hogy a sértett híváslistáinak elemzése elmaradt a büntetőeljárás során, noha ezekből legalább egy ügyfelet fel lehetett volna kutatni, aki igazolta volna a sértett tevékenységét. Felhívta a figyelmet a sértett nyilatkozatainak ellentmondásaira és ezekkel szembe állította a vádlottak következetesen tagadó nyilatkozatait. Kiemelte azt is, hogy a sértett nem tudott számot adni arról az eljárás során, hogy az állítólagos prostitúciós tevékenységgel mennyit keresett és azt a vádlottak közül kinek, mikor, hol kellett leadnia és milyen részletekben. A védői álláspont szerint a sértett szavahihetetlensége miatt a vádlottak bűnössége nem állapítható meg, különösen olyan körülmények között, hogy más – objektív – bizonyíték nem áll rendelkezésre. Mindezek alapján a védő Terhelt1 I. r. vádlottnak elsődlegesen bűncselekmény hiányában, másodlagosan bizonyítottság hiányában történő felmentését szorgalmazta.

[6] Terhelt2 II. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában szintén a bizonyítékok elégtelen voltára hívta fel a figyelmet és ebből fakadóan arra az eljárásjogi alapelvre, amely szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére. A II. r. vádlott védője is azt hangsúlyozta, hogy tanú3 sértett vallomásai ellentmondásoktól terheltek, amely egyaránt igaz a nyomozás során tett, valamint a bíróság előtt rögzített nyilatkozataira. Mindezek alapján a védő Terhelt2 II. r. vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentését szorgalmazta.

[7] A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdésében szabályozott nyilvános ülésen bírálta el, melyen az I. r. vádlott védője az írásban is benyújtott fellebbezését változatlanul fenntartotta. Ismételten a sértett nyilatkozatainak ellentmondásosságára és a bizonyítékok szegényes voltára hivatkozott és ezért továbbra is az I. r. vádlott felmentését kérte az ítéltáblától.

[8] Terhelt2 II. r. vádlott védője szintén az írásban benyújtott fellebbezésében foglaltakat tartotta fenn és ugyancsak a vádlottak tagadó vallomására, a sértetti nyilatkozatok ellenmondásaira, valamint az egyébként is kevés bizonyítékra hivatkozással a II. r. vádlott felmentését indítványozta.

[9] A vádlottak felszólalásukban, illetve az utolsó szó jogán úgy nyilatkoztak, hogy bűncselekményt nem követek el, ezért felmentésüket kérték.

[10] A másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül a Be. 590. § (1) bekezdése alapján. Ennek során teljes körben vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére és a büntetések kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta.

[11] Az eljárás a Pesti Központi Kerületi Bíróságon indult, ahonnan azt a Fővárosi Törvényszékre tették át, mivel a vádirati történeti tényállásban rögzített elkövető magatartás, nem a kerítés büntettének, hanem az emberkereskedelem büntettének a megállapítására lehet alkalmas. Az elsőfokon eljáró Fővárosi Törvényszék ugyanakkor a súlyosabban minősülő bűncselekményt mégsem találta megállapíthatónak.

[12] Az ítéltábla a rendelkezésre álló iratokból megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék a bizonyítást a büntetőjogi felelősség rögzítéséhez elengedhetetlenül szükséges mértékben lefolytatta, az összes rendelkezésre álló, továbbá általa feltárt bizonyítékot megvizsgálta, azokat értékelési körébe vonta, majd ennek eredményeként határozott a történeti tényállásról. Az elsőfokú bíróság a tényállást a vádlottak tagadó vallomásaival szemben tanú3 sértett vallomása, a tanúvallomások és az ügyben kétségtelenül relevanciával bíró okirati bizonyítékok alapján állapította meg. A törvényszék a bizonyítékokat egyenként és összességükben is megvizsgálta, értékelte, egybevetette, majd ennek eredményeként mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást. Itt szükséges rögzíteni, hogy az elsőfokú bíróság által végzett bizonyíték értékelés valóban gondos és okszerű mérlegelés volt, mert az ítélet indoklásából egyértelműen megállapítható, hogy a törvényszék a bizonyítékokat ténylegesen ütköztette és számot adott arról is, hogy a vádlottak következetes vallomásával szemben, miért tanú3 sértett vallomását és az azt alátámasztó egyéb bizonyítékokat fogadta el ítélezése alapjául.

[13] Nem osztotta a másodfokú bíróság a védői érveléseket a tekintetben, hogy a sértett vallomásai rendkívül ellentmondásosak ezért azok alkalmatlanok arra, hogy a bíróság tényállást alapítson rájuk. Az iratokból megállapítható, hogy a sértettet több esetben meghallgatták mind a nyomozás, mind a tárgyalás során, amely nyilatkozatok alkalmával mindig következetesnek mondható vallomásokat tett, amelyeknek elemzése és értékelése alapján fel sem merülhetett az a körülmény, hogy az által elmondottak ne felelnének meg a valóságnak vagy azok az eseményeket eltúlozták volna. A sértett vallomásait a hirdetések tartalma is alátámasztotta, így kétség sem merülhetett fel a tekintetben, hogy a vádbeli időszakban tanú3 ténylegesen prostitúciós tevékenységet folytatott. A védői érvelésekkel ellentétben mind a nyomozati iratokból, mint pedig az elsőfokú bíróság ítéletének indoklásából megállapítható, hogy a sértett nyilatkozatai között néhány – a cselekmény lényegét egyáltalán nem érintő – ellentmondás valóban volt, azonban a sértetti vallomásokra döntően az volt jellemző, hogy az a lényegét tekintve következetes volt, hitelességét az is alátámasztotta, hogy nem tartalmazott olyan elemet, amely a történeteket oly módon bővítette, illetve színezte ki, amely a vádlottak büntetőjogi felelősségét bármilyen módon súlyosította volna. Az elsőfokú bíróság a mérlegelése során számos bizonyítékot értékelt, így nem foghatott helyt az a védői érvelés sem, amely szerint a marasztaló tényállást kizárólag a sértetti vallomásra alapozta a törvényszék. Az elsőfokú bíróság több tanút is meghallgatott és okirati bizonyítékokat is értékelt, amelyeknek eredményeként tényleges mérlegelést folytatott le, amelyről tételelesen számot adott az ítéletének [52]-[68] bekezdéseiben. Ezek alapján jutott

arra a következtetésre, hogy a vádlottak a terhükre rótt bűncselekményeket elkövették. Az e körben adott elsőbírói indokolással az ítéltábla maradéktalanul egyetértett.

[14] A védelem ilyen megvilágításban lényegét tekintve a bírói mérlegelést támadta, amely – megalapozott ítéleti tényállás esetén – az eljárási törvény rendelkezései értelmében szükségszerűen nem vezethetett eredményre.

[15] Az elsőfokú bíróság döntően megalapozott ítélete mindössze Terhelt1 I. r. vádlott bűnügyi előélete tekintetében szorult pontosításra annyiban, hogy a törvényszék ítéletének [7] bekezdésében – a vádlott korábbi büntetéseinek felsorolása körében –, a 2. szám alatt rögzített összbüntetési ítélet vonatkozásában azt kell rögzíteni, hogy a 2010. év június hó 2. napján feltételes szabadságra bocsátották a vádlottat, amely próbaidő a 2011. év október hó 2. napján eredményesen eltelt, a büntetés végrehajthatósága ekkor szűnt meg. E pontosítás jelentősége abban áll, hogy utóbbi időponthoz képest állapítható meg a vádlott különös visszaesői minősége.

[16] Az elsőfokú bíróság a bűncselekmények minősítése körében is a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelően járt el. E körben kiemelés érdemel, hogy a Fővárosi Törvényszék nem látta megállapíthatónak az emberkereskedelem büntetettét, amely döntésével a Fővárosi Ítéltábla is egyetértett. Az elsőfokú bíróság az ítélete jogi indokolásában – az ítélet [76] bekezdésében helyesen rögzítette és törvényesen jutott arra a következtetésre, hogy az emberkereskedelem esetén „a másnak megszerzés” valójában csak akkor valósul meg, ha a sértett feletti tulajdonjogi részjogosítvány, a rendelkezési jog, a sértett feletti hatalom gyakorlása tevődik át az elkövetőről egy harmadik személyre. Helyesen fejtette ki azt is, hogy a fentiekkel ellentétben, ha a másnak megszerzés kizárólag a sértett által nyújtott szexuális szolgáltatás igénybevételére, azaz nem a sértett, hanem a szexuális szolgáltatásnak áruba bocsátására irányul, akkor nem az emberi szabadság sérül, hanem a nemi kapcsolatok társadalomban elfogadott általános rendje. Ilyen esetben pedig nem emberkereskedelem, hanem a kerítés bűncselekménye állapítható meg. Ellentétes jogértelmezés esetén a kerítés törvényi tényállását minden esetben az emberkereskedelem váltaná fel ilyen jellegű bűncselekmény elkövetésekor.

[17] Ezzel összefüggésben helyesen állapította meg a törvényszék az általa rögzített irányadó történeti tényállás alapján, hogy tanú3 sértett a prostitúciós tevékenysége megkezdésekor nem volt kiszolgáltatott helyzetben, még annak ellenére sem, hogy bizonyíthatóan nehéz anyagi körülmények között élt, különös tekintettel arra, hogy élettársát letartóztatták, ezért kiskorú gyermekét egyedül kellett eltartania. A sértettnek még a saját nyomozati és bíróság előtt tett nyilatkozatai szerint is tényleges és reális választási lehetősége volt abban a vonatkozásban, hogy nem volt kényszer hatása alatt a prostitúciós tevékenység végzése tekintetében. Tényszerűen idézte az elsőfokú bíróság tanú3nak azt a nyilatkozatát, amely szerint az édesanyja nyitott volt rá, hogy befogadja őt a gyermekével és munkavállalásra is reális esélye volt, ennél fogva nem kizárólag szexuális szolgáltatások nyújtásából tudott volna megélni. E magatartása inkább önálló döntés eredménye volt, amelyért viszont e tekintetben a vádlottakat büntetőjogi felelősség értelemszerűen nem terhelheti.

[18] Szintén az emberkereskedelem és a kerítés elhatárolása szempontjából jelentős döntést hívott fel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség, amikor az átiratában a Kúria Bfv.II.1474/2018/9. számú döntését idézte. A döntésből egyértelműen kitűnik, hogy a két bűncselekmény közötti döntő különbség – és ez adja az elhatárolás alapját is -, hogy míg a kerítés megállapításához az szükséges, hogy másnak megszerzés haszonszerzés céljából szexuális cselekmény végzésére történjék, addig az emberkereskedelem megállapításához az szükséges, hogy a másnak megszerzés kizsákmányolás céljából történjék. A Btk. 192. § (8) bekezdésében foglalt értelmező rendelkezés szerint e szakasz alkalmazásában kizsákmányolás a kiszolgáltatott helyzetbe hozott, vagy helyzetben tartott sértett e helyzetének kihasználásával előny szerzésére törekvés. Az előny lehet anyagi vagy egyéb előny, adott esetben pedig valakinek szexuális cselekmény végzésére más harmadik szerménynek a megszerzése.

[19] A másnak megszerzés tartalma alapvetően azonos a két szóban forgó tényállásban. Ha tehát valaki előny szerzése céljából megteremti a kiszolgáltatott helyzetbe hozott vagy helyzetben tartott, azaz kizsákmányolt passzív alany mással vagy másokkal történő szexuális kapcsolatának a közvetlen lehetőségét, a sértett megszerzésével az emberkereskedelem büntettét követi el.

[20] A jelen ügyben irányadó tényállás szerint azonban a sértett kiszolgáltatott helyzetének hiánya miatt az emberkereskedelem büntette nem volt megállapítható, ezért az ítéltábla egyetértve a törvényszék ítéletében, valamint a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakat maga is úgy értékelte, hogy a vádlottak cselekménye kizárólag a kerítés büntettét valósította meg.

[21] Az elsőfokú bíróságnak a kitartottság büntettének, valamint kizárólag Terhelt1 I. r. vádlott terhére megállapított folytatólagosan elkövetett zsarolás büntette kísérletének tekintetében adott jogi indokolással a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett.

[22] Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor Terhelt1 I. r. vádlottat a terhére rótt valamennyi bűncselekményben egységesen különös visszaesőként ítélte el. A Btk. 459. § 31. pontja értelmében visszaeső a szándékos bűncselekmény elkövetője, ha korábban szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték, és a büntetés kitöltésétől vagy végrehajthatósága megszűnésétől az újabb bűncselekmény elkövetéséig három év még nem telt el. Az imént idézett 31. pont a) alpontja értelmében különös visszaeső az a visszaeső, aki mindkét alkalommal vagy hasonló jellegű bűncselekményt követ el.

[23] Terhelt1 I. r. vádlott bűnügyi előéletéről megállapítható, hogy a jelen ítélettel elbírált bűncselekményeit megelőzően a Pesti Központi Kerületi Bíróság előbb rablás, majd a Budai Központi Kerületi Bíróság a 2009. év május hó 11. napján jogerős 14.B.I.403/2008/14. számú ítéletével önbíráskodás büntettének kísérlete és súlyos testi sértés büntette miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte (elsőfokú ítélet [7] bekezdésében a 2. pont alatt feltüntetett alapítélet), majd később összbüntetési eljárást is lefolytatott vele szemben, amelyet korábban már részletezett az ítéltábla. Mind a rablás és önbíráskodás, mind pedig a zsarolás a Btk. XXXV. Fejezetében, a vagyon elleni erőszakos bűncselekmények között szerepel, ennél fogva kétség sem férhet hozzá, hogy a két bűncselekmény hasonló jellegű.

azonban az I. r. vádlott terhére megállapított kerítés büntette és kitartottság büntette ilyen rendszertani hasonlóságot értelemszerűen nem mutat az önbíráskodás büntettével, ebből adódóan e cselekményekben az I. r. vádlott nem lehet különös visszaeső.

[24] A kifejtettek értelmében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét akként pontosította, hogy Terhelt1 I. r. vádlott kizárólag a folytatólagosan elkövetett zsarolás büntettének kísérletében minősül különös visszaesőnek. Mindezek tükrében nem helytálló az elsőfokú bíróság ítéletének [85] bekezdésében tett azon megállapítás, hogy bár a különös visszaesői minőség csak a zsarolás büntettének kísérlete tekintetében állapítható meg, e körülmény a büntetés kiszabását teljes egészében áthatja. A másodfokú bíróság ezért a rendelkező részben ennek külön megjelölését látta szükségesnek.

[25] A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen sorolta fel mindkét vádlott javára szóló enyhítő és a terhükre értékelendő súlyosító körülményeket. Ezek Terhelt1 I. r. vádlott tekintetében azzal egészítendő ki, hogy a vagyon elleni erőszakos bűncselekmény kísérleti szakban rekedése csak kisebb súllyal enyhít, mert a kísérlet befejezett kísérlet volt, azaz a vádlott mindent megtett a maga részéről a kívánt eredmény elérése érdekében, a cselekmény rajta kívülálló okból nem fejeződött be. További súlyosító körülmény az I. r. vádlott tekintetében – a társas elkövetésen túlmenően -, hogy a bűncselekmények elkövetése során vezető szerepet játszott. Az imént kiegészített és pontosított bűnösségi körülményekre tekintettel helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság, amikor mindkét vádlottat szabadságvesztésre ítélte és Terhelt1 I. r. vádlott esetében indokoltan határozott arról is, hogy a szabadságvesztés végrehajtása szükséges a Btk.-ban meghatározott büntetési célok eléréséhez.

[26] A másodfokú bíróság mindkét vádlott tekintetében alapvetően még nagyobb nyomatékot tulajdonított a bűncselekmények elkövetése óta eltelt meglehetősen hosszú időnek, hiszen a vád tárgyává tett magatartásokat a vádlottak a 2014. év nyarán valósították meg, míg vádemelésre 2017. szeptemberében került sor, és az ügyben elsőfokú ítélet – ismét három év elteltével – 2020. szeptemberében született. Az elsőfokú bíróság az ítélete [89] bekezdésében okkal és ezáltal megalapozottan hívta fel a 2/2017.(II.10.) AB határozatot és erre tekintettel a vádlottak javára értékelte az igen hosszú időmúlást, amely - az iratokból megállapíthatóan – egyáltalán nem róható a vádlottak terhére. A büntetőeljárás jogerős befejezésére, tehát több mint hét év után került sor, annak ellenére, hogy sem az ügy tárgya, sem pedig annak bonyolultsága nem indokolta az eljárás ilyen mértékű elhúzódását. Döntően ez a körülmény volt az, amely a másodfokú bíróság megítélése szerint lehetővé tette azt, hogy Terhelt2 II. r. vádlott szabadságvesztésének próbaidejét kettő évre enyhítse. Az elsőfokú bírósággal egyezően ugyanakkor nem látott okot arra, hogy a vádlottat előzetes mentesítésben részesítse.

[27] A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján – a rendelkező részben írtak szerint – megváltoztatta, míg az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdésének felhívásával helybenhagyta.

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. előadó bíró, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 15.B.672/2019/66. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.41/2021/10. számú ítéletében írt változtatásokkal Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak tekintetében a 2021. év május hó 4. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2021. év május hó 4. napján

dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke